

„Hvad er det, du siger? . . . Bispen!“ udbrød Emanuel og Hansine paa en Gang.

„Ja, det er ganske vist . . . jeg har selv set ham. Han kom ind i Kirken, ligesom Provsten gik paa Prækestolen . . . og nu kørte han med Provsten hjem til Præstegaarden.

Emanuels Ansigt blev brændende rødt.

„Saa maa jeg gaa,“ sagde han og gik straks ind i Oles Kammer for at klæde sig om. Da han vendte tilbage, var ogsaa Else kommen ud i Gaarden, hvor hun sammen med Hansine stod og hørte paa Oles stakaandede Beretning.

„Hvad kan dog Bispen ville?“ spurgte hun, idet hun med bekymret Mine vendte sig mod Emanuel.

„Det er ikke godt at vide . . . vi faar se,“ svarede han lidt kort, tog hurtig Afsked og forlod dem.

Hansine fulgte ham, men ingen af dem talte. Hun var lidt bleg om Munden og stærkt bevæget. I det hele var hun bleven unaturlig letskræmt siden sin Forlovelse. Det var, som om denne Begivenhed havde forrykket noget i hendes Væsens før saa solide Grundvold. Ved hver nok saa lille, uventet Tildragelse skiftede hun Farve, som om hun bestandig følte Jorden usikker under sig.

Da de naaede op paa Bakkerne, tog hun Afsked, idet hun sagde:

„Ja, saa kommer du nok iaften og fortæller os, hvordan det er gaaet.“

Rørt ved at se, hvor hun bestræbte sig for at skjule sin Ængstelse for ham, kyssede han hende paa Panden og sagde:

„Frygt intet, min Ven! Hvad ondt skulde man vel kunne gøre os to?“

V

Inde i Præstegaardens Port stod en lille, højst tarvelig Gig, der lignede Dyr læge Aggerbølles som den ene Tvillingbroder den anden. Det var med dette snart over hele Landet omtalte Køretøj, at Bispen rullede omkring i sit Stift, iført om Sommeren